

Járuljunk hozzá bizodalommal

Időpont: 1960. március 6. Böjt 1. vasárnapja - Gyermekistentisztelet

Oltári ige: Máté 16,21-26

Igehirdetési alapige: Zsid 4,14-16

Enekek: 174; 402.

Lévén annakokáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz.

Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.

Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.

Ima:

Köszönjük Neked Te megkínzott, keresztre feszített, meghalt, de feltámadott és élő Úr Jézus Krisztus a ránk köszöntő böjtöt, a keresztre való emlékezés drága időszakát. Kérünk ajándékozz meg Szentlelkeddel, hogy ne nézzünk értetlenül a keresztre, hanem lássuk meg benne a váltság kegyelmét. Ne nézzünk értetlenül a magunk keresztjére sem, hanem lássuk benne a Te követésed útját, hogy a Te kereszthordozásodból nekünk üdvösség, a mi kereszthordozásunkból pedig Neked legyen dicsőség, ki az Atyával és Szentlélekkel egyetemben élsz és uralkodol örökkön örökké.

Ámen.

Akinek életében már valamikor beköszöntött a halál és elvitt onnét valakit, akit nagyon szeretett és aki nagyon szerette őt, az nagyon jól meg tudja érteni, hogy micsoda az egyház és Isten népe számára a böjti időszak. Tudja, hogy az idő múlásával, ahogy esztendőről esztendőre visszajön az elköltözött kedves halálának évfordulója, annak közeledtével előtte megcsendesedik a ház, megkomolyodnak az orcák, halkabb lesz a beszéd, csendesebb a játék, mert gondolataik ott járnak egyre az évforduló körül. Emlékeikben végig gondolják, hogyan szenvedett, kínlódott betegágyán, aztán a halál jöttével hogyan ment el csendesen, békességesen. Felelevenednek ilyenkor nemcsak az elmúlásával kapcsolatos emlékek, hanem életének drága emlékei is, mely, mint szent örökség maradt rájuk. Ilyen az egyház és Isten népe számára a böjti időszak.

Nagy halott halálának évfordulója közeledik hozzánk, a mi Urunk Jézus Krisztusunké, akiről azt mondja a zsidókhöz írt levél írója: Nagy Főpap, Isten Fia, a mi Közbenjárónk. Nem lehet tehát csodálkozni azon, ha az egyház és Isten népe minden esztendőben újra végigjárja Jézussal a Golgotha útját, a mi Urunk Jézusunk szenvedésére és halálára emlékezik és arra akarja emlékeztetni az embert, hogy még hat hét választ el Jézus Krisztus halálának, feltámadásának időszakától.

Ebben az időszakban nemcsak emlékezni és emlékeztetni akar Jézus Krisztus halálára, mint történeti eseményre, hanem önmagunkba szállásra akar indítani, hogy így lelkileg is előkészítsen a nagy ünnepekre.

Az Igében, amit felolvastam, Jézus Krisztust úgy állítja elénk a zsidókhöz írt levél írója, mint a nagy Főpapot, Isten Fiát. Izrael népe számára a főpap a legnagyobb személyiség, a

legkiválóbb ember az egész világon. Még ha királya is volt, azt sem tekintette olyan nagy tekintélynek, mint a főpapját. Mert a főpap Isten bizalmasa volt, közbenjáró az Isten és a nép között. Ő vitte a nép könyörgését Isten elé és ő hozta Isten üzenetét, parancsát a nép elé. Különösen egy nap volt az esztendőben, melyen a főpapnak ez a méltósága előtérbe került: a nagy engesztelés ünnepe. Mikor egy esztendőben egyetlen egyszer szabad volt a főpapnak a szentek szentjét elválasztó függönyön áthatolni és belépni a szövetségláda elé, a véres áldozattal Isten színe elé. Először saját magáért, azután népéért mutatta be az áldozatot. Mikor onnan kijött, hirdette, hogy Isten kiengesztelődött, Isten megbocsátott. Mikor a zsidókhoz írt levél írója olvasóinak Jézus Krisztus nagyságát meg akarja mutatni, akkor a főpapnak az engesztelés ünnepén előtérbe kerülő nagy méltóságának képét használja. Nagy a főpap, de Krisztus a nagy Főpap, akinek nem volt szüksége, hogy saját bűnéért mutasson be először áldozatot, aki nem a függönyön, hanem az egeken hatolt ált, mikor lejött s felment oda és teljes engesztelést szerzett közbenjáró, véres áldozati halálával az egész világ bűneiért. Erről a nagy főpapról az Isten Fiáról mondja a levél írója: járuljatok hozzá bizodalommal. Mert valami csodálatos változást vitt Ő véghez az Isten színe előtt. Az Isten király, aki az Ő trónusán ül, de ez a királyi szék az ítélő bíró széke, amely előtt megjelenni nekünk csak remegve és félelemmel lehet. De mióta Isten Fia Jézus Krisztus felhatolt az egekbe, azóta Isten királyi széke nem az ítélő bíró széke, hanem a kegyelemnek királyi széke számunkra. Ezért szabad nekünk bizodalommal járulni Ő hozzá.

Ebből a gazdag tartalmú Igéből ma csak ezt az egyetlen egy mondatot szeretném különösen kiragadni: járuljunk bizodalommal hozzá.

1. A bizodalom nehéz.

A bizodalom nehéz dolog, mert nehezen születik meg. Hosszú idő kell hozzá, néha esztendők tapasztalatai, apró kicsi dolgokból összetevődő tapasztalat szükséges ahhoz, hogy valaki iránt mi feltétlen bizodalommal tudjunk lenni. És nehéz a bizodalom azért is, mert amilyen nehezen lehet megszerezni, olyan könnyen el lehet veszíteni. A bizalom rendkívül érzékeny. Elég parányi kis csalódás ahhoz, hogy már megrendüljön, aztán kihűljön, végül egészen elpusztuljon. Különösen nehéz a bizalom akkor, mikor az illetők között nagy távolság van. Távolság a korban. Mikor az egyik gyermek, a másik felnőtt. Az egyik ifjú, a másik az élettől búcsúzkodó aggastyán. Lehet társadalmi és rangkülönbség is köztük. Az egyik egyszerű poros, szürke közkatonája e világnak, a másik pódiumon álló tekintély, akinek minden szavára felfigyelnek az emberek, akinek jelenléte mindig ünnepélyessé teszi a pillanatot, melyben megjelenik.

2. Nehéz a bizodalom különösen gyermekek és felnőttek között.

Mert ember és ember között alig van nagyobb távolság, mint a gyermek és felnőtt között. Ezért aztán mikor idegenek lépnek be a családi körbe vagy a gyermeket a szülő elviszi idegen helyre, a gyermek ilyenkor húzódozni szokott. Idegenekkel nehezen barátkozik. Idő kell hozzá, míg megszokja őket. Ez az idegenkedés jelentkezik abban, hogy a gyermek idegen helyen odabújik édesanyja háta mögé, vagy betakarja orcáját édesanyja szoknyájába s nem akar onnét előjönni akármilyen édességgel csalogatják is. A másik talán édesapjához bújik oda, annak kabátjába burkolódik és nála keres oltalmat és menedéket, mintha valami nagy veszedelem fenyegetné. Hiába az édesanya biztató szava: ne félj, nem harapja le senki azt orrod! Hiába az édesapának kemény, szigorú tekintete, amit a gyermek jól ért: Erről még számot kell adnod otthon és lesz ne mulass! Hiába minden. A gyermek az idegen felnőttel nagyon nehezen barátkozik.

3. Jézus és a gyermek között lehetséges.

Éppen ez a csodálatos, hogy a felnőtt Jézus és a gyermek között milyen hamar meg tud születni a bizalom. Mindnyájan ismerjük azt a történetet, amit esetleg hittanórán vagy gyermek bibliakörben ilyen címmel tanulnak a gyermekek: Jézus a gyermekek barátja. Mikor Jézus egyszer egy virágos réten megpihent, a város lakói tudomást szereztek róla és a szülők megfogták gyermekük kezét és elvitték Jézushoz. Nem kíváncsiságból. Nem azért, hogy gyermeküknek megmutassák a híres embert, hogy legyen egy életre szóló felejthetetlen élményük arról, hogy látták legalább egyszer Jézust, hanem azért viszik hozzá gyermekeiket – fel van jegyezve az evangéliumban –, hogy Jézus megáldja őket. Nem beszélek most arról, hogyan fogadták a gyermekeket és szülőket a tanítványok, csak gondoljunk arra, milyen csodálatos, hogy Jézus azonnal a gyermekek pártjára áll. Leinti tanítványait, akik el akarják távolítani a gyermekeket közeléből, biztatja a szülőket: „*Engedjétek hozzám jöni a gyermekeket*”! (Mk 10,14).

Ebben a történetben nincs egy szóval sem feljegyezve, hogy a gyermekek odabújtak volna anyjuk szoknyája mögé vagy apjuk kabátját hajtották volna fejükre és húzódoznak Jézustól. Nincs szó arról, hogy biztatni kellett őket: ne féljete, ez a bácsi szeret titeket! Nem kellett erre biztatni a gyermekeket, nem féltek Jézus Krisztustól, de azonnal bizalom gyúlt ki szívükben Jézus iránt. Valószínű úgy történhetett, hogy először csak óvatos lépetekkel jöttek feléje, mikor Jézus a virágos réten talán egy fatuskón ült, tisztes távolban ültek tőle a tanítványok, a gyermekek háta mögött pedig a szülők. Először apró lépésekkel közeledtek, körüljárták, megnézték elülről, hátulról, ránéztek szerető orcájára, az egyik bátrabb gyermek talán odament és megsimogatta ruháját, a még bátrabb a kezét, Jézus szelíden rájuk nézett és azt mondotta: csak jöjjetek én hozzám! Később ki tudja melyik eleven kis fickó feltelepedett Jézus térdére, megcírógatta arcát és játszani kezdett szakállával. Nem félt, hogy valaki rá fog szólni: micsoda illetlenség így viselkedni, nem játék az a bácsi, aki magához hívott benneteket! Az evangéliumban fel van jegyezve, hogy Jézus ölébe vette őket. Nemcsak egy, kettőt, amennyi csak ráfért térdére, mind ölébe ültette és megáldotta őket. Látjátok, Jézus Krisztus felnőtt, nagy ember, mennyei küldött, a mennyek királya, Isten Fia, a nagy Főpap és milyen csodálatosan közel tud kerülni a gyerekekhez és a gyermekek is milyen közel tudnak jutni Ő hozzá. Van tehát mód rá és lehetőség, hogy a gyermek szívében bizodalom támadjon Jézus iránt.

4. Nekünk is lehet.

Igen ám, – mondhatjátok most magatokban – könnyű volt azoknak a gyermeknek, akik 2000 esztendővel ezelőtt Jézus közelében éltek, azoknak meg lehetett mondani, hogy Jeruzsálemben, Názáretben, Kánában vagy Kapernaumban van-e. A gyermekek odamehettek hozzá, saját szemükkel láthatták, fülükkel hallhatták beszédét és fogadhatták tőle az áldást. De mi nem tudunk hozzá menni, nem ülhetünk ölébe, nem hallhatjuk beszédét, szeretetét nem tapasztalhatjuk meg, mint azok a szentföldön élő gyermekek, akik az ő korában éltek. Higgyétek el gyermekek, hogy nekünk és nektek sokkal könnyebb, mint azoknak volt, akik az ő korában éltek. Mi többször találkozhatunk Jézus Krisztussal, mert ők csak a testi életet élő Jézus Krisztust ismerték, azt, aki csak testben élt közöttünk és ha Kánában volt, nem lehetett Názáretben, ha Názáretben volt, nem lehetett Jeruzsálemben, ha Jeruzsálemben volt, nem lehetett Jerikóban. Mindig csak ott lehetett megtalálni, ahol éppen tartózkodott. Nekünk pedig Jézus Krisztus, aki testben ugyan elment a földről, azt mondotta: „*én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig*”! (Mt 28,20). Mi tehát mindig és mindenütt Jézus Krisztushoz mehetünk bizalommal úgy, hogy mindenütt megtalálható.

Lehet, hogy erre meg azt mondjátok: Jól van! Mi tudjuk, hogy Jézus Krisztus mindenütt jelen van, itt is, most ebben a templomban is figyel minket, néz ránk ugyanazzal a szeretettel és figyelemmel, mint amellyel nézett a szentföldön a virágos, tarka hímes réten az ő hozzá közeledő gyermekekre, de hogy tudjunk vele beszélgetni mi és hogy tudjuk meghallani, amit Ő beszél hozzánk? Hol? Az imádságban. Mert mikor imádkozunk, akkor Ő hozzá járulunk és Ő ezt hallja. Sokkal jobban hallja, mint hallotta azoknak a gyermekeknek zűrzavaros zsvaját ott a szentföld virágos rétjén. Imádságunkra is felel. Igében, lelkiismeretünkben, a csendességben, mely eltölti szívünket, felel a Szentlélek által, felkeltett gondolatokban, melyek eszünkbe jutnak. A mi számunkra sokkal nagyobb, gazdagabb lehetőség van Jézus Krisztussal való találkozásra, mint az Ő korában élt gyermekek számára. Ezért mondja nektek: jertek! jertek, járuljatok bizodalommal hozzám, az örök főpaphoz.

5. Járulj hát hozzá bizodalommal!

Miért lehet nekünk olyan bizodalommal hozzámenni? Nemcsak az a megmagyarázhatatlan vonzalom az, ami a gyermekek szívében van Jézus iránt, és Jézus szívében a gyermekek iránt, ez az Ige világosan megindokolja, hogy miért lehet nekünk bizodalommal járulni színe elé, a 15. versben ezt olvassuk: *„Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon...”*, tehát:

a. Elmondhatsz neki mindent, Ő meghallgatja. Elmondhatom neki mindazt, ami engem érdekel. Ami szívemben van. Mennyit tud egy gyermek beszélni! Hányszor hallgattatják el őket a felnőttek: ne beszélj már annyit! A fejem is szétpattan már tőle! Ezt neked sohasem fogja Jézus mondani. Ami a felnőtteket nem érdekli, ami mások előtt jelentéktelen beszéd, azt Ő szívesen meghallgatja, mert nagyon szeret bennünket és benneteket. Hisz Ő is volt gyermek, nem felejtette el mit jelent gyermeknek lenni. Mennyi minden volt az Ő életében, ami neki is újság volt, amit szeretett volna elmondani szüleinek. Neki is voltak kis pajtásai, voltak közöttük jók, kevésbé jók, neki is meg kellett tapasztalni, hogy a pajtások között mennyi irigy van, aki nem akarja játékát odaadni a másik gyermeknek. Jézus Krisztus ezt nem felejtette el, azért Ő mindig ráér arra, hogy meghallgasson benneteket. Sohasem fogja azt mondani: most nem érek rá! Most sokkal fontosabb dolgokkal kell foglalkoznom. Ő egy egész világ ügyét intézi és mégsem mondja egyetlen kicsi csacsogó gyermeknek sem: hagyd kérlek abba! Inkább biztat: csak folytasd, mondd, csak mondd, ami a szíveden van!

b. Elmondhatod neki miértjeidet is. Ti magatok tudjátok, hogy ott bent a szív mélyén mindig ott van egy szó: miért? Ha egyre feleletet kaptok, egy lépéssel tovább jut a másik kérdés: hát az meg miért van? Miért van így és miért nincs másképp? Hányszor hozták már a gyermekek a felnőtteket zavarba az örökös miértjükkel és hányszor kaptak egy kézlegyintéssel választ: hagyd már abba, te ezt úgy sem érted! Ami a ti eszeteiket nyugtalanítja, a nagy miérttek tömkelegét mondjátok el Jézusnak, kérdezzétek meg tőle, sohasem fog benneteket felülről kezelni, sohasem fogja azt mondani: hagyj már fel ezekkel a kérdésekkel, majd, ha felnősz megtudod, vagy még akkor sem fogod megérteni. Mert vannak miérttek, amire egy egész élet is kevés, hogy választ adjon rá. Amit kis elmétek fel tud fogni, meg tud érteni, ami szükséges ahhoz, hogy tisztán lássatok, azt Jézus meg fogja mondani nektek. Neki elmondhatjátok minden nehézségeket. Járuljatok hát bizodalommal hozzá.

c. Elmondhatod neki, ha valami nehéz. Ami a te szívedet gyötri, lehet az a felnőttek szemében mosolygást kiváltó jelentéktelen apróság. Talán a számtan lecke az, mert az eredmény sehogysem akar kijönni. Lehet a fogalmazás a nehéz, nem akad egy épkezláb gondolat sem tollhegyre, amit meg lehetne írni. Ki tudja mi a nehéz! Mondd el neki: Uram

Jézusom, segítsd a számtanpéldát elkészíteni! Nem tudom magam megcsinálni! Higgyétek el, nem fogja azt mondani, amit a felnőttek mondanak: miért nem tanultad meg az iskolában? Miért nem figyeltél jobban oda! Meglátod, leül melléd, milyen csodálatosan segít neked az imádság után.

d. Elmondhatod, ha nehéz jónak lenni. Ebben az Igében szó van arról is, hogy kísértéseinkkel is szabad hozzámenni. A kísértést gyermeknyelven talán így fejezhetnék ki: Milyen nagyon nehéz jónak lenni! Mennyivel könnyebb rossznak lenni, mint jónak. És ha ez benneteket bánt, ha emiatt nyugtalanság van szívetekben, ha talán szégyellitek és titkolóztok azok előtt, akik előtt nektek nem kellene titkolózni, akkor is vigyétek el Jézushoz és mondjátok el neki: milyen nehéz jónak lenni! Az ördög hogyan tudott félrevezetni, becsapni, gonoszságra vinni, mennyi rossz kívánság van szívémben, de utána rögtön tudatára ébredtem. Hát csak mondjátok el neki, hogy milyen nehéz jónak lenni.

Neki sem volt könnyű jónak lenni, azért tud megindulni minden gyarlóságunkon, mert megkísértetett mindenekben hozzánk hasonlóan, de mindig legyőzte a kísértőt. Járuljunk hát bizodalommal az Ő királyi széke elé. Ő a gyermekek barátja volt, ma is az, és mindig is az lesz.
Ámen.

Urunk, Jézus Krisztusunk! Hálát adunk Neked azért, hogy a Te szívedben annyi a szeretet, hogy mindig ráérsz meghallgatni minket. Óh, mi mennyire spórolunk az idővel, mikor Veled vagyunk. Milyen hamar elintézzük imádságunkat, megtanult mondatok peregnek gondolkodás nélkül ajkunkon és csak mondjuk, mondjuk, egyre mondjuk és mikor az áment elmondjuk, akkor Jézus azt mondja: nem is imádkoztál te még! Bocsáss meg, hogy mi nem élünk azzal a kiváltsággal, hogy szívünket úgy, ahogy van feltárhatjuk előtted és elmondhatunk neked mindent, igazán. Kérünk Téged taníts meg imádkozni, bizodalmas Veled való beszélgetésre, hadd legyen nekünk könnyebb az élet, hadd legyen győzedelmesebb a jóért való harcunk, a kísértések felett hadd tudjunk diadalt aratni és hadd legyen nyilvánvalóvá kicsiny gyermekéletünkben, hogy alkalmas időben Te mindig megadod azt a segítséget, amire nekünk éppen szükségünk van.

Ámen.